

hvorved en enkelt Mand omkommer, — det vækker ingen Opmærksomhed, Enten faar ingen Sjælp; saa sker der en Ulykke, der koster 10—12 Menneskeliv, det lægger Beslag paa alles Følelser, og det strømmer rigeligt ind, Enderne faa rigelig Forsørgelse; 14 Dage eller en Maaned efter omkommer der 2—3 Mennesker, dem er der saa ingen Penge tilovers til, og ny Bidrag kunne ikke faas. Denne Ustadihed i disse Forhold er højt uheldig, og jeg tror, at ingen i højere Grad end Fiskerne trænge til eller fortjene en betryggende Ulykkesforsikring. Jeg tror ogsaa, at en Ulykkesforsikring bør omfatte baade Arbejdsgivere og Arbejdere, i det mindste de smaa Arbejdsgivere. I denne Henseende skal jeg henholde mig til, hvad der er sagt fra forskellige Sider i Forvejen, men jeg skal dog ogsaa gøre opmærksom paa, at man i Thyland har sølt Ulemperne af, at de smaa Arbejdsgivere ere udelukkede fra den tvungne Forsikring. Der findes ikke alene paa Landet, saaledes som det ærede Medlem fra Bælum (S. Jensen) nævnte, men ogsaa i Byerne af de Folk, der ere Arbejdsgivere den ene Dag og Arbejdere den anden, men navnlig er der i Byerne en stor Mængde Folk, som vel ere Arbejdsgivere til Stabilitet, men som ere stillede saa smaat, at de dele Formues- og Livsvilkaar med Arbejderne. En lille Mester, der holder en Svend og en Dreng eller maaste kun en Dreng, han vil i mange Tilfælde, hvad hele hans Levevis angaar, ikke være stillet en Smule bedre end den Arbejder, der arbejder hos ham — ja maaste endog ringere, fordi Arbejderen skal have sin Løn udredet, og dog vel i Reglen faar den udredet, medens Mesterens Eksistens ikke er sikret; han har forskellige Byrder at bære, som det tit er vanskeligt for ham at klare. For Øjeblikket er netop den tytte Ulykkesforsikringslov under Revision, og jeg saa for nylig en Betænkning til den, hvori der navnlig fremhæves dette Forhold og gøres opmærksom paa, at f. Eks. det sydtyske Forbund af Arbejdsgivere i Tærnindustrien bestaar af 8000 Medlemmer, af hvilke 4000 er saadanne Smaafolk, som have fra en til to Arbejdere. Nu har man vel indrettet det saaledes, at disse Forsikringskasser gennem Vedtægt kunne optage disse Mestere som Medlemmer. Man kan gøre det, men det er ingen Svangssag. Men her ser man just, hvor lidt frivillig Forsikring her er tiltrækkelig — det er et nyt Bevis foruden det, som før blev antydet af det ærede Medlem fra Møen (Bojfen): Af disse 4000 Smaamestre have nemlig kun 7 benyttet den frivillige Udgang til Forsikring, der er budt dem i den tytte Lov.

Derfor er man for Øjeblikket stærkt inde paa at optage ogsaa dem i tvungen Forsikring, saaledes som det er stet med Arbejderne. Det, som forekommer at være den mest rationelle Maade at løse det hele paa, naar det kunde lade sig gøre, var i Grunden en tvungen Forsikrings Gennemførelse for alle, store og smaa, paa den Maade, at de store eller mere velhavende betalte fuldt ud eller maaste mere end fuldt, for deres Forsikring, medens de smaa betalte en Præmie, der var lempet efter deres Kaar. Det forekommer mig, at dette vilde være Idealet; hvor vidt man maa slaa af paa det som paa saa mange andre Idealer, skal jeg ikke kunne sige, men det er højt sandsynligt. Men naar der nu nedsettes et Udvalg i denne Sag, hvad der vel er utvivlsomt, vil jeg dog tillade mig at henstille, at man foruden at henvende sin Opmærksomhed paa den Minimumsgrænse, som ligger i det Forslag, der er fremst af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Hage), ogsaa tillige tænkte paa Muligheden af at nærme sig det Ideal eller det Maximum: en Statsforsikring for alle. Naar jeg fremsetter Tanken derom, staar jeg for saa vidt ikke ene, som i Grunden hele den organiserede Haandværks- og industridrivende Stånd i Landet har sluttet sig dertil, idet den gennem det Program den i Aar har vedtaget, har opstillet Kravet paa en Ulykkesforsikring som et af sine Program-punkter, og i den Motivering, der gik forud for Programets Vedtagelse, har den netop udtalt sig for en Forsikring, der kom alle til gode, og hvis Byrde blev fordelt paa alle i et eller andet passende Forhold. Naar denne Forsikring skal gennemføres, skal den selvfølgelig ikke have den Stavant, som var Hovedfejlen ved Socialdemokraternes Forslag, saaledes som det forelaa forleden Dag, nemlig den, at den Del af Samsundet, som kom til at nyde Fordel af Understøttelsen eller Forsikringen, ikke skal betale noget dertil, medens den anden Del af Samsundet, som ikke kunde faa nogen Forsikring, skal betale det hele. Paa den Maade lader det sig ikke gøre. Jeg tror, at det rigtige Princip vil være, at alle betale for Forsikringen, selv om det kun er en Brøkdelen af Præmien, de udrede. Jeg tror, at det har sin store moralske Betydning, og det tror jeg navnlig ogsaa det har for Arbejderne selv. Jeg kan selvfølgelig ikke sympatisere med Maaden, hvorpaa Arbejderbevægelsen ledes socialdemokratist, men jeg kan godt sympatisere med Arbejderbevægelsen i det hele og med Arbejdernes Ønske om som selvstændige Mænd og Bølgere og som Medlemmer af Samsundet at udøve Indflydelse paa og deltage i dets Ledelse.